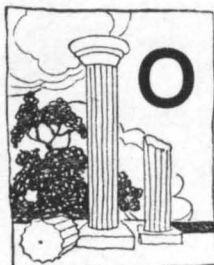

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΚΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το κάθεσέ περιήρω διέλιγο τοῦ συνεδουσαντος τὸν Ὀθωνα κατὰ τὴν του στήν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφῆρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐλλῆν τρώγει κάπως περισσότερον τὸ θράδου, γενικά ὅμως σὸ φαγητὸ τοῦ δὲν ἔχει μεγάλες ἀξιώσεις.

Πάντως, πρὸς μεγάλη μου ἱκανοποίησι, εἶδα σὲ κάποια στιγμή στὴν αὐτὴ μερικὲς κοπέλλες ποῦ ἔτρεχαν κινηγώντας τὰ κατοικίδια πουλιά κ' ἕναν κολλίγα ποῦ κρατοῦσε μιά σούβλα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν κήπου. Ἐπίσης πιδ πέρα, μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, εἶδα μιά νέα ποῦ μαδοῦσε ἕνα γάλο. Ὅλ' αὐτὰ φανέρωναν ὅτι γίνονταν προετοιμασία συμποσίων.

Τέλος, κατὰ τίς ἔντεκα, στράθηνκε τὸ μακρὸ δρῦνο τραπέζι καὶ συγχρόνως ἀρχισαν νὰ φτάνουσι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι.

Ἔτσι, σὲ λίγο, ὅλοι οἱ συνδεδεμένοι φτάσαμε τοὺς τριάντα. Τότε ὁ κ. Νέζερης μᾶς προσκάλεσε νὰ καθήσουμε. Αὐτὸς κάθησε στὴ θέσι τοῦ οἰκοδεσπότη, ἔχοντας δεξιά του τὸ φίλο μου τὸ γιατρὸ κ' ἀριστερὰ τοῦ ἐμένα. Οἱ ἄλλοι κάθησαν ὅπου ἠθελε ὁ καθένας.

Στὸ τραπέζι καθόντουσαν μονάχα ἄνδρες. Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τίς κόρες τῆς, τίς νύφες τῆς καὶ τίς ἄλλες γυναῖκες, βρισκόντουσαν σὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' ἄν κεί φρόντιζαν γιὰ τὴν περιποίησι τῶν ξένων.

Ἐαφνιάσθηκα παλὺ, βλέποντας ὅτι σὸ τραπέζι δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ποτήρι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πολὺ μεγάλο, ποῦ ἦταν μπροστὰ στὸν οἰκοδεσπότη.

Μόλις λοιπὸν ἀρχισε τὸ γεῦμα, πησάσθη ἡ οἰκοδέσποινα, κρατώντας μὴ στάμνα καὶ γέμισε τὸ ποτήρι αὐτὸ μὲ χρυσόξανθο κρασί. Ὁ Νέζερης πῆρε τότε τὸ ποτήρι στὰ χέρια του καὶ γύρισε πρὸς τὸ γιατρὸ, τοῦ ἔκανε μιά πρόποσι ποῦ δὲν τὴν κατάλαβα καὶ τὸ ἀδείασε μονορούφι.

Ἀμέσως ἡ οἰκοδέσποινα τὸ γέμισε καὶ πάλι κ' ὁ σύζυγός τῆς τὸ προσέφερε σὸ γιατρὸ, λέγοντάς του αὐτὲς τίς λέξεις:

—Καλὸς ὄρισάσε!

Ὁ γιατρὸς, ποῦ ἦταν περίφημος ζυθοπότης, νομίζοντας πὸς τὸ κρασί ποῦ ἔπινε ἦταν ἑλαφρὸ σὰν τὴν μύρτα, τὸ ἀδείασε κ' αὐτὸς μονορούφι κ' ἔτσι τὸ ποτήρι, ἐξ ἀριστέρων πρὸς τὰ δεξιά, πέρασε ἀπ' ὅλους τοὺς συνδαιτυμένους, καθένας ἀπ' τοὺς ὁποίους, καθὼς τὸ ἀδείασε, μᾶς χαίρουσες λέγοντας:

—Καλὸς ὄρισάσε!

Ἡ περιφορά αὐτὴ γινόανε τόσο γρήγορα, ὥστε, ἂν καὶ ἦμεν τελευταῖος, ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή, ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ πιῶ. Διψῶσα πολὺ γιὰ τὸ χαθιάρι, ἡ ααρθέλλες καὶ τ' ἄλλα ζρεκτικά εἶχαν ἐρεθίσει τὸν οὐρανίσκο. Ἦπια λοιπὸν ἀπλῆστα καὶ χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα ὡς τὴν τελευταία σταγόνα τὸ μερίδιό μου. Καθὼς ἔπινα, ἐνοιῶθα μεγάλη ἠδονή, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀνετλήθημι ὅτι τὸ κρασί ποῦ εἶχα πιῆ μου ἔπεφτε πολὺ καὶ ὅτι ἂν ἔπινα περισσότερον, θὰ μεθοῦσα. Τὸ κρασί τῆς Ἀνθρου εἶνε βαρῦτατο καὶ κατὰ τὰ δύο πρῶτα ποτήρια δὲν πίνεσαι, γιὰτὶ ἔχει μιά γεῦσι χῶματος, τὴν ὁποία γάνει σὸ τρίτο.

Ὁ γιατρὸς ὠστόσο θέλησε νὰ συναγωνισθῆ με τοὺς ἄνδρους σὸ ποσὸ, μὰ δὲν ἀρνήσαν νὰ τὴν πάθῃ. Μὲ τὸ τέταρτο ποτήρι ἔγινε τόσο ἐλεινός, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μεταφέρουσι ὅτι ἕνα κρεβάτι.

Ὅταν, κατὰ τίς τρεῖς τὸ πρῶτο, ἀνεθῆκα στὸν πύργο, γιὰ νὰ πάω σὸ δωμάτιο ποῦ μου εἶχαν ὀρίσει γιὰ τὸν ὕπνου, τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς σελήνης, περνώντας ἀνέμωσα ἀπ' τὴς κορυφῆς τῶν κυπαρισσιῶν, ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ πλημμύριζε τὸ δωμάτιο. Κάτω, μέσα στὶς ροδονιῆς τὸ κήπου, ἀκούονταν τὸ γλυκύτατο τραγοῦδι τῶν ἀηδονιῶν καὶ μὲ τὸ θεῖο αὐτὸ ναυοῦρισμα δὲν ἄγχοσα ν' ἀποκοιμηθῶ.

Σηκώθηκα ὅμως πολὺ νωρίς, γιὰτὶ μὲ χτύπησαν ἡ θερμὲς ἀχτίνες τοῦ

καλοκαιριατικοῦ ἡλίου, πέφτοντας ἐπάνω σὸ κρεβάτι μου. Μείναμε φιλοξενούμενοι σὸ σπίτι τοῦ ἀρχοντος Νέζερ, τρεῖς ἀκόμα ἡμέρες κ' ἔπειτα φύγαμε μὲ γαϊδουράκια γιὰ τὴν πόλι τῆς Ἀνθρου, ὅπου νοικίασαμε ἕνα κακί καὶ ξαναγυρίσαμε στὸν Πειραιά.

ΙΑ'.

ΣΤΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑ. ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΟΥΤΣΕΤΤΙ. ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΥ ΜΑΜΟΥΡΗ.

Ὅταν ἔαναγυρίσαμε στὸν Πειραιά, τὸ ἀπόσπασμα μᾶς μ' ἐπικεφαλῆς τὸ λοχαγὸ Μπρουσέττι διετάχθη νὰ παῖ στὴ Λεβάθεια. Ἐπειδὴ ἦταν νύχτα, ὅταν φτάσαμε κοντὰ στὴν πόλι αὐτὴ κατασκηνώσαμε στὴ ὑπαίθε, ἕνα θαλάσθε, μέρος κοντὰ στὴν Κωπαίδα.

Βαθεῖα σιωπὴ ἀπλώνονταν στὸν κάμπο καὶ μονάχα ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγονταν τὸ κρῶξιμο κανενὸς νυχτοπουλιοῦ. Εἶγαμε ἀνάψει μιά μικρὴ φωτιά κοντὰ στὴν ὁποία καθόμασθε ὁ λοχαγὸς Μπρουσέττι κ' ἐγὼ. Σὲ μιά στιγμή, ὁ λοχαγὸς διετάξε τὸν ὑπὲρτί του νὰ ποῦ ἐτοιμάσῃ καφὲ κ' ἐγὼ, ἐπειδὴ νύσταζα καὶ δὲν ἤθελα νὰ κοιμηθῶ, σηκώθηκα καὶ ἀρχισα νὰ κάνω θόλτες γύρω στὴν κατασκηνώσι μᾶς.

Δὲν εἶχαν περᾶσει οὔτε δέκα λεπτά, ὅταν ἐξαφνα ἀκούσασθον ἐπιλοχία μᾶς νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ρωτᾷ ποῦ ἦμου.

Τὸν προσκάλεσα καὶ τὸν εἶδα νὰ φωνῆ μὲ μιά ἀπερίγραπτη ἀγωνία, ζωγραφισμένη σὸ πρόσωπό του.

—Πρὸς Θεοῦ! μὸ φώναξε. Τρέξετε, κύριε ὑπολοχαγέ... Ὁ λοχαγὸς πνίγεται...

—Γιατί;

—Δὲν ξέρω... Τοῦ πονάει φριχτὰ ὁ λαὸς τοῦ.

Ἐτρέξα τότε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ θρήκα τὸ λοχαγὸ Μπρουσέττι κ' ἔλειψεν ἡ κατάσταση, μελανάσιμνο σὸ πρόσωπο ν' ἀναπνέῃ μὲ δυσκολία. Ὅλοι οἱ στρατιῶτες, ποῦ εἶχαν ἐμπνεῖσι σὸ μεταξὺ, τὸν περιτοίχιζαν κατάπληκτοι καὶ ἀφωνοί.

—Τὶ συνέβη; ρώτησα.

—Δὲν ξέρουμε, μὸ ἀποκριθῆκαν.

Ὁ ὑπὲρτί τοῦ λοχαγοῦ μὸ εἶπε τότε, ὅτι τοῦ εἶχε φέρει ἕνα ποτήρι νερὸ, τὸ ὅποιο καὶ ἦπιε. Ἄλλ' ἀμέσως ὁ λοχαγὸς ἐφεθῶσε, νοιώθοντας κάτι νὰ τὸν ἀγκυλώνει σὸ λαιμὸ κ' ἀρχισα ν' ἀναπνέῃ μὲ μεγάλη δυσκολία.

Μόλις ἀκούσα τὰ λόγια αὐτὰ, θρήκα τὸ ποτήρι μὲ δύο νερὸ εἶχε ἀπομείνει μέσα καὶ τότε θρήκα τὴν ἐξήγησι τοῦ νεοστρηίου.

—Φέρετε μου ἀμέσως ὀλάτι! φώναξα. Ἐρρέξα τὸ ἄλατι ποῦ μοῦφεραν ὅτι ἕνα ποτήρι μὲ νερὸ, τὸ ἀνακάτεψα καὶ ἀδείασα τὸ μῆγμα σὸ στόμα τοῦ λοχαγοῦ. Ἀμέσως τοῦ ἦρθε ἐμετὸς καὶ ἐθῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα του δύο παγεῖες βδέλλες. Ἔτσι ὁ δυστυχισμένος μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρω καὶ σάθηκε.

Ἡ αἰτία τοῦ παθήματος τοῦ λοχαγοῦ Μπρουσέττι ἦταν ὀλοφάνη: Ἐἶχε πιῆ μαζί μὲ τὸ νερὸ καὶ βδέλλες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἦταν γεμάτη ἡ λίμνη τῆς Κωπαίδος. Δυσ' ἀπ' αὐτὲς ποῦ εἶχαν σταθῆ στὴν ἀχθὴ τοῦ Λαρυγγος καὶ ρουφῶντας τὸ ἀματ του, εἶχαν φουσκώσει.

Ἔτσι δὲν τὸν ἀφηναν ν' ἀναπνεύσῃ τὸ δυστυχισμένω καὶ ὁ λοχαγὸς λίγο ἐλειψε νὰ πνιγῆ, ἀλλὰ τὸ ἀκατασπῆτο νερὸ τὸν ἔσωσε.

Τὸ φεγγάρι εἶχε βασιλεῦσει πειὰ καὶ μόνον ὁ Ἀύγερινός ἔλαμπε πάνω ἀπ' τὸ στερέωμα, ὅταν ἐμφῆς ἀνεθῆκακε ἀδούρωκα καὶ ἀπαρτηρητα στὸς δόλους ποῦ ἦσαν γύρω ἀπὸ τὴ Λεβάθεια. Ἐνεγροῦσαμε ἔτσι, γιὰτὶ εἶχαμε διαταγῆ νὰ περικυκλώσουμε ἀπροόπως τοὺς ἀρχηγούς τῶν παλληκαριῶν ποῦ βρισκόντουσαν στὴν πόλι αὐτὴ καὶ νὰ τοὺς συλλάβουμε. Κ' αὐτὸ, γιὰτὶ συναμνοῦσαν κατὰ τῆς ἀντιβασιλείας, γιὰ νὰ τὴν διώδουσι καὶ νὰ κρῶξουσι ἐνῆλικο τὸ νεαρὸ βασιλεῖα.

(Ἀκολουθεῖ:

Ἐσωτερικὸ σπιτιοῦ στὴν Ἀνθρου (Σκίτσω ξένου περιηγητοῦ)

Ἡ Ἀκρόπολις (Σκίτσω ξένου περιηγητοῦ)